

LIST S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO S PRILOGO ANGELČEK.

Leto 51.

Ljubljana, januarja-februarja 1921.

Štev. 1.-2.

Marijan :

Dedkove sanje.

— Kaj bi vam povedal
za povest božično,
zlati moji malčki?

Ali naj povem vam
ono bajko mično,
ki pojo jo valčki
našega potočka
vsako, vsako jutro,
ko se dan zazná? —

„Ne, ne, dedek dragi!
Mnogokrat že čuli
smo to bajko mično,
ki čzbljā jezično

jo potoček naš ...
Ded, kaj drugega
rajsi nam povejte!“

— Dobro, pa povem vam,
kar se mi sanjalo
snoči ravno je.

Star sem, a imel sem
lepe, mlade sanje —
mislite si — starček,
pa mladostne sanje!
Pa jih poslušajte :

Fantič mlad sem šetal v šumo,
v temno šumo brez strahu,
da bi jaslice naredil,
po zelenega mahu.

Tam po šumi, temni šumi
dolgo hodil sem
in nabiral mah zeleni —
pa zablodil sem.

„Glej ga spaka, kaj storim naj,
če dobi me noč?“
Zeblo me je, ali hkrati
pot mi lil je vroč ...

Kar zaplešejo pred mano
drobni škrateljčki:
„Nič ne boj se, saj smo tvoji
mi prijateljčki!“

In skakljali so krog mene,
ne da bi opešali —
nagajivčki so še name
se celó obešali ...

Bilo ni me strah, a vendar,
vendar sem se bal.
„Ah, nocoj ne bom v domači
posteljici spal!“

Kar vzbudim se ... pod menoj pa —
mehka pernica,
skozi okno pa smejala
se mi je večernica ...

Deca se zasmije,
smehom dedku deje:
„Haha, dedek, haha!
Lepe to so sanje,
vsak da ima take,
dal cekin bi zanje.“
Pa so se smejali
dedkovi povesti,
dedek pa smejali
so se deci zvesti.